

LBRIS | We know
books
CONNECT-R

DIN LIVADA CU NUCI

Ediție îngrijită de Ovidiu Șimonca

EDITURA REVISTEI

TIMPUL

ÎN LOC DE MOTTO	13
DE CÂND ȘI DE CE NUMELE DE CONNECT-R?	17
CUM AM AJUNS LA MUZICĂ?	21
„CE CÂNTI TINE DE CÂȚ DE REAL EȘTI”. „OMUL CĂRÉ SE AUDE, ÎN AUTOBUZ, LA RADIO CONTACT”	27
CUM AJUNGI SĂ CÂNTI ÎN PIAȚA REVOLUȚIEI?	39
CE FEL DE COPIL ERAM PÂNĂ SĂ MĂ APUC SĂ FAC MUZICĂ?	43
SUCCESUL: „TU VEI FI DITAMAI STARUL. CUM SĂ N-AI BANI SĂ MI-I DAI ÎNAPOI?”	51
SĂRĂCIA SE TERMINĂ ȘI BOGĂȚIA SE ÎNTÂLNEȘTE CU ARMELE PERFECTE PENTRU AUTODISTRUGERE	73

CUM LUCREZ? CUM ÎMI PREGĂTESC PIESELE?	81
LEAC PENTRU CÂND NE ESTE ȘI BINE, ȘI RAU	89
EXISTĂ MINUNI. IATĂ UNA!	101
DEPRESIA	107
DE CE NU MĂ SPERIE MOARTEA? DESPRE TENTAȚII	125
DIVORȚUL	131
CE DIFICULTĂȚI AI CÂND EȘTI ROM?	147
CUM MĂ VĂD MAI DEPARTE?	163
DIN LIVADA CU NUCI	173
POVESTEA COPACULUI FERMECAT	183
CRED ÎN MIRACOLE	189
CONNECT-R – ASPECTE BIOGRAFICE	194

CONNECT-R, pe numele său real Ștefan Mihalache (părinții și prietenii i-au spus Relu), are 41 de ani. A avut parte de toate în viață: și de răutate, și de sărăcie, și de laude, și de promisiuni deșarte, și de o evoluție fulminantă care l-a adus în față, printre starurile muzicii românești.

Connect-R e mai mult decât o mare vedetă. Unele sunt de tinichea, sună a gol, au un ecou năprasnic, dogit, neprietenos. Infatuarea pândește, acaparează, subminează un star.

Connect-R nu-i așa. Da, a pornit de jos; da, a fost sărac; da, a vândut ziare în intersecții; da, a cântat fără bani; da, este o

vedetă; da, este rom și nu i-a fost ușor să răzbată, rom fiind.

Ce faci când ajungi în culmea GLORIEI?

E întrebarea acestei cărți. Un răspuns scurt: te prostești și îți revii. Cum? De aceea există această carte, ca să aflăm. N-am vrut să fac doar un interviu. Am vrut, din capul locului, să fie o carte. Să stăm de vorbă. Să aflăm cum este când Connect-R trece prin cea mai grea cumpănă, cum este când Connect-R ajunge în culmea gloriei. Situații extreme care nu durează. Mereu trebuie să-ți amintești că nu e de ajuns să tremuri la sărăcie și să fii exaltat când ai bani. Cel mai bine este să faci bine. Atât. Cum arată binele în viziunea lui Connect-R? Veți afla din carte.

Am înregistrat trei zile, în luna martie a acestui an, 2023. Am eliminat întrebările mele. Totul curge ca o poveste. Ați observat că toate poveștile se termină bine, că

au happy end? Și această poveste, a lui Connect-R, se termină bine.

E un om căruia îi place să se întâlnească cu dumneavoastră. Este deschis, sincer – brutal de sincer – și gândește. Gândind poate greșeste. Să vedem în paginile următoare cum este Connect-R, ce are de spus lumii.

Ovidiu Șimonca

CÂND ȚI-A FOST CEL MAI RĂU, CEL MAI NASOL, AI FOST CEL MAI CĂZUT?

Când s-a îmbolnăvit fiica-mea, era s-o pierd.

CÂND ȚI-A FOST CEL MAI BINE?

Sunt două momente.

Unul care este ușor explicabil: când fata mea s-a vindecat și am știut că va fi în siguranță, că nu mai este niciun pericol.

Al doilea moment: când am realizat că ceea ce sunt eu – și noi toți, de altfel – nu are început și nici sfârșit, nu s-a născut

niciodată și nu va muri, nu poate să piardă nimic pentru că nu deține nimic.

Nu sunt un om care experimentează viața fragil, plăpând, viață care se poate termina oricând, poate dispărea într-o secundă într-un accident de mașină sau cu un cuțit în spate, ci sunt Viața însăși care experimentează ideea de Om. Intrarea în acel Sine comun, al lui Unu, îți spulberă toate fricile, cu mențiunea că încă nu știi și nici n-aș vrea să-mi verific curajul la cote maxime. Încă mai sunt atașat. De fiică-mea sunt atașat. Este singurul atașament real pe care îl am în acest moment. Și vreau ca ea să mă îngroape pe mine. Așa e normal.

LEBRIS

We know
books

**DE CÂND ȘI DE CE NUMELE
DE CONECT-R?**

ÎN toate acțiunile noastre, în toate experiențele noastre, există o formă și un fond.

Pe vremea aceea, la 16 ani și jumătate, eram îndrăgostit de rapul american și căutam să-mi găsesc un nume cât mai... americănesc. Mă uitam la un film și pe burtieră scria: *Once upon a time in Connecticut*. Cât de tare sună! *Connecticut*. Dar cum să-ți pui numele unui stat? E o prostie! Și mă gândeam dacă ar fi Connect-R... Am pus această liniuță ca să aibă legătură și cu R, cu Relu, un alt *nickname* al meu (în buletin nu mă cheamă Relu, dar așa mi-au zis ai mei: Relu). Gata, am decis, așa rămâne. Connect-R.

Ulterior, cu trecerea anilor și cu evoluția mea în carieră, mi s-a tot cerut să-mi schimb numele. Dar cu acesta începusem în 1997, îmi era drag, simțeam că mă reprezintă. Mi s-a

cerut să-l schimb pentru că era greu de pronunțat. Pe vremea aia, engleza nu era o limbă prea vorbită la noi. Multă lume nu reușea să-l pronunțe corect. N-am vrut să-l schimb. Ulterior, mi-am dat seama că una din calitățile mele intrinseci este chiar aceasta: să *conectez* publicul la energia mea din acel moment și să-l fac să rămână în prezent, acolo, cu mine. Acesta cred că este unul dintre atuurile mele cele mai mari: cel de *conectare*.

LEBRIS

We know
books

CUM AM AJUNS LA MUZICĂ?

DIFERENȚA dintre vocație și meserie este că meseria o alegi tu, în timp ce vocația te alege ea pe tine.

Vocația – merg la cuvântul vox – este o chestiune care strigă dinăuntrul tău. Chiar dacă vrei să n-o auzi sau chiar nu o auzi, într-un final, puterea de decizie va fi a ei, pentru că ea este mai tare.

Spun asta pentru că marea mea dragoste, din copilărie, a fost fotbalul. Am vrut să devin fotbalist. Am și fost înscris la un club de Divizie C. De la suflul meu sistolic și până la faptul că, acolo, la club, mi s-au furat ghetetele, de la faptul că am căzut la două probe, la Rapid și la Dinamo, a pornit drumul meu spre muzică.

Uitându-mă în urmă, la copilăria mea, întâlnindu-mă după ani și ani cu colegii de

la bloc, de la Dristor, unde am stat în primii 12 ani din viața mea, aceștia chiar râdeau, se amuzau pe seama mea.

I-am întrebat: *de ce râdeți?*

Ne-am amintit că te făceam nebun, când erai mic, pentru că te trimitea măica-ta la pâine și îți puneai plasa de rafie pe o mână și în cealaltă păreai să ții un arcuș și făceai niște chestii.

Așa era, mă închipuiam că fac muzică și chiar făceam, în felul meu. Apoi, luam oalele mamei și puneam celofan peste ele și cu două bețe îmi făceam set de tobe. Chiar ai mei mi-au spus că, undeva prin clasele a III-a, a IV-a, auzisem de Lipatti și i-am rugat frumos să mă înscrie la școala de muzică *Dinu Lipatti*.

Când am avut o ceartă cu un coleg de-al meu, i-am făcut o poezie. Alina Oprișanu, o colegă de clasă, m-a apreciat: *cât de frumos scrii! De ce nu faci rap?*

Cum să fac rap? Rap fac Snap, Tupac Shakur. Cum să fac rap în limba română?

Există BUG Mafia?

I-am ascultat. Am zis: *uau!*

Eram în clasa a VIII-a. Nu mi-a plăcut, neapărat, tehnica lor. Îmi plăcea faptul că erau asumați și vorbeau liber, chiar dacă aveau trivialități. Eu eram un tip ușor introvertit, timid, am fost șocat: rapperii au voie să spună ce vor ei, sunt curajoși. Pentru mine, blugii largi, șapca întoarsă, hanoracul au constituit așa, un fel de armură care îl ascundea pe Ștefan, timidul, fricosul.